

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Sapientia

Pinamonti, Giovanni Pietro
Segneri, Paolo

Coloniae, Anno M.D.CCVI.

VD18 12664146

Consideratio tertia pro die Martis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50782](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50782)

media, quæ peccato commisso tam largiter providisti, sint mihi nova incitamenta te amandi, novi stimuli, tibi imposterum fidelius serviendi, Amen.

CONSIDERATIO III.
PRO DIE MARTIS.
PUNCTUM I.

DEUS odit peccatum.

Similiter odio sunt Deo impius & impietas eius, Sapient. 14. 9.

I. **C**ONSIDERA immensum odium, quo Deus peccatum persequitur. Si voluntas eodem motu, quo per affectum amoris conjungit se bono suo, eodem inquam motu, necessariò etiam fugit per affectum odij à malo; dicendum erit, quòd, sicut Deus totus amor est, & amor infinitus, & suæmet bonitatis amor ipsissimus, ita necessariò etiam sit totus quantus odium, & odium infinitum, & odium ipsissimum ac essentielle peccati, quod summè abominatur, velut bonitatè suæ summè contrarium. In unum itaque

itaque cumulum congere, quidquid odij, vel inter homines aduersum sese invicem, vel inter dæmones damnatōsque aduersus Deum concipere poteris, quid verò id omne erit aliud, nisi umbra tantummodo quædam, illius abominationis infinitæ, quâ Deus peccatum omne mortiferum averſatur? & hoc tam horribile peccatum tu, mi homo, sine & corde gestas, per menses & annos, ei blandieris insuper, perinde ac si non abominandum aliquod monstrum, sed catellus foret Melitensis.

PUNCTUM II.

DEUS ODIT PECCATOREM,

Altissimus odio habet peccatorem,

Eccli; 12. 3.

II. **C**ONSIDERA, Deum non odisse solum peccatum, sed etiam peccatorem quatenus talem; *Similiter odio sunt Deo impius, & impietas eius.* Sap. 14. quatenus nempe talem censet inimicum sibi, peccati causâ ipsi vult malum, & malum quidem æternum pœnæ ac damnationis. *Quamdiu*
cul,

culpa ejusmodi animæ adhæret, cum ea nec vult, nec potest contrahere amicitiam, aut ullum ipsius donum benevolis oculis aspicere. Finge casum, quo Beatissima Virgo Deipara peccatum aliquod commisisset lethale (quod quidem vix concipi potest, nedum fieri) illud tamen certum est, Deum ab illo momento abominaturum fuisse se plus matrem suam, quam serpentem venenatissimum, neque moram interponendam, quin eam pari cum omnibus peccatoribus sententiâ ad æternos ignes condemnaret, nullâ habitâ ratione omnium illius meritorum præteritorum & sanctitatis. Hanc purissimam veritatem non satis assequi potest intellectus humanus, nec ad vivum repræsentare sibi capitale illud odium, quo Deus peccatorem detestatur. Audirem humanâ propemodum fide superiorem, & tamen verissimam certissimamque (B.) magis displicet Deo nostro homo, unius tantum reus lethalis peccati, quam ipsi placeant omnia opera bona rerum creatarum
B simul

simul omnium, tam præsentium, quàm præteritarum, & futurarum. Redi igitur stulte peccator, redi ad domum illam: ubi insanis flagitiis divinam conculcare legem solitus es, nihil scilicet obstat, quò minùs redeas; recordare tamen, te perditis illis tuis voluptatibus plus fastidii afferre Deo, quàm gaudii ipsi attulerint omnes Prophetæ, omnes Apostoli, Martyres omnes, Confessores & Virgines, imò & omnes Angeli ac electi cœlites, in unum quantumvis numerum collecti; ita, ut si Deus capax esset doloris, magis affligendus foret unico tuo peccato, quàm recreari possit omnibus illorum obsequiis. Quid igitur metuis, si peccatum non times? nunquid foret optabilius, te esse canem mortuum, bufonem venenatum, basiliscum, imò & draconem, quàm esse peccatorem?

PUNCTUM III.

Ex prædictis Consequentia.

Quasi à facie colubri fuge peccata.

Eccl. 21. 2.

III. **I**Ta tecum ratiocinare: Deus peccatum odio persequitur, & ego illud magis, quàm animam meam diligo. Deus pluris æstimat, in genere mali, peccatum capitale unicum, quàm æstimet in genere boni omnes laudes, honores, obsequia, à creaturis suis sibi præstita, & ego id tantilli facio, ut committam propter rem nihili, deque commisso gloriari insuper audeo, atque superbire, imò & magnificè jactare aliis, velut facinus dignum immortalitate. Deus ut peccatum destrueret, stragibus implevit supera inferaque, unde, velut è theatro, odium illud infinitum in publicam daturus scenam, propter unicum solam culpam gravem, tot suas creaturas privat infinito bono beatitatis æternæ, easque subjicit

pœnæ infinitæ damnationis æternæ;
 & ego non unius tantùm peccati, sed
 multorum mihi conscius, mente lætâ
 ac liberâ oculos subeo irati Numinis,
 rideo, jocor, dormio, mēque ipsum in-
 gurgito spurcitiis & mutuatîs bestia-
 rum exuviis, tribûsque calamistratis
 crinium cincinnis, ac pauculis tæni-
 arum ulnis scilicet magnificè exorna-
 tus, me circumspicio, velut Majestatem
 aliquam humanâ majorem ostentans,
 Scire nunc pervelim, utrius horum
 judicium sit sanius, uter errer, *aut De-
 us errat, aut mundus fallitur.* Ex his
 duobus contrariis, dic obsecro; utrum
 verius? ô prodigiosam sanè peccatoris
 cæcitatem, qui beatum se existimat
 in cæno iniquitatum suarum, cùm
 tamen exosus Deo ac Superis, revera
 sit abjectior fœtente ac sordido asini
 cadavere (itâ juvat eloqui) &
 dæmone infernali horribi-
 lior. *Unus ex vobis dia-
 bolus est. Joan. 6.71.*

ORA:

O R A T I O.

Potentissime Deus, Rex regum, & Domine dominantium, quomodo auderet comparere in conspectu tuo monstrum tam deforme, cujusmodi sum ego, inimicus tuus, contumax, refractarius, rebellis, proditor, nisi id fieret petendæ causâ pacis, tuæque fiducia clementiæ? Tu, magne Deus, nihil æquè odio habes ac peccatum, & justissimè id quidem odio prosequeris infinito, velut tibi malum, & directè oppositum justissimæ tuæ ac sanctissimæ voluntati; tametsi autem odio habeas, quod ego feci, non odisti tamen, quod tu creâsti. Agnosce, in hoc tuo plasmate miserrimo, imaginem tuam, tam fœdè deformatam, renova in tuo hoc opere primos dexteræ tuæ ductus, neque patiâre, ut plûs possit perversa voluntas mea, in evertendo cœpto tuo, quàm omnipotentia tua, in eo perficiendo. Ecce! ut ego miser ac miserabilis, prostratus ante thronum Majestatis tuæ, supplex peto veniam

B 3

cul

culparum mearum; & omni nisu liberæ voluntatis meæ retracto, ab omni-
nor, & perinde, ac non facta, esse volo
omnia illa facinora, quæ inimicitiam
mihi tuam odiūque conciliarunt.
Solutus amor, quo complecteris me, &
odium, quo persequeris peccatum
meum, hæc sunt, quæ ex intimo cordis
sinu exprimunt mihi pœnitentis ani-
mi suspiria, & quoniam non est par-
votum meo, magna velut mare contri-
tio mea, sit tibi hoc ipsum odium tu-
um loco doloris mei, qui mihi deest, &
in hoc etiam subveni summæ miseriæ
meæ. Age igitur, mi Deus, per abyssum
illam bonitatis tuæ, quæ sedem fixit in
corde tuo, rata sit hodie inter nos pax
ista, non rumpenda in æternum. Ego
miser peccator obediam impoſterum
præceptis tuis, magnificiam gratiam
tuam, & legem tuam verebor. Tu
vicissim, velut supremus omnium do-
minus, assiste mihi in tentationibus
cunctis, defende me à periculis, obli-
viscere omnis præteritæ inimicitiae, ut
tibi fideliter ad amissim serviendo in
hac

hac vita , merearte amare, tēque frui
æternū in altera, Amen.

CONSIDERATIO IV.

PRO DIE MERCURII.

PUNCTUM I.

Pœna Angelorum.

*Deus Angelis peccantibus non pe-
percit , sed rudentibus inferni de-
tractos in Tartarum tradidit cru-
ciandos, 2. Petri 2.4.*

I. **C**ONsidera primum peccatum in
mundo patratum , ejusque pri-
mum supplicium. Angeli scilicet ante
omnes alias res creatas extracti ex aby-
so nihili sui, in cœlo empyreo collocas-
ti , summo insuper ingenio præditi,
summâq; sapientiâ, nec pulchritudine
inferiore, immortales denique, & Nus-
minis videndi capaces, pro debita con-
ditori suo obedientia ac subjectione,
tertiâ sui parte ab eo deficiunt. Illic